

Lieve mensen, in het bijzonder onze gasten,

Allen hier vanmorgen verbonden met elkaar.
Verbonden door het verdriet dat we hier samen delen.
Verdriet om het verlies van iemand
die ons dierbaar was.
Maar we mogen ons ook in liefde
als gemeente van Christus verbonden weten.
Hier in deze kerk, waar men al eeuwen
liefde, vreugde, maar ook verdriet
deelt met elkaar.
Omdat alles in het leven een tijd heeft!

Als mens maak je in je leven veel mee.
Ook crisismomenten,
want het gaat ons niet altijd voor de wind.

Het leven zit vol tegenstellingen.
We hoorden het zopas en zongen erover
Leven...is het leven leven
met blijdschap en vreugde,
maar ook met pijn en verdriet.
Met scheuren en de rafels.
Hoe lastig we het soms ook vinden,
maar die tegenstellingen horen bij het leven
om zo ook te ervaren wat echt verdriet,
maar ook echte vreugde kan zijn.
Ook zo'n laatste zondag
van het kerkelijk jaar hoort daarbij.
De namen van onze dierbaren worden
hier nog een keer genoemd.
En dat is goed, denk ik,
want de kerk mag bij uitstek de plaats zijn,
waar we vreugde en verdriet
delen met elkaar, maar ook met God,
omdat we geloven dat er iets groters
in en om ons leven is, dat ons draagt.
Maar het is ook een moment
om stil te staan bij onze eigen kwetsbaarheid.
Daarom zien we vanmorgen
Zowel op de orde van dienst,
als de schermen het geschilderde
'roodbaaien hemd'
van de Friese schilder Jopie Huisman.
Jopie was zeer bewogen met het leven van mensen,
vooral de mensen die moeite hadden
zich staande te houden in het leven.
Met liefde schilderde hij
het vergane en vergankelijke leven.
Hun afgetrapte werkschoenen,
klompen, kleding,
gereedschap en het karige voedsel.
Dit om hun leven recht te doen,
opdat het leven van deze hardwerkende mensen
niet zou worden vergeten.
En dit 'roodbaaien hemd',
is dan ook als een levenshemd.

Het hemd hangt te drogen.
Het is zwaar.
Dat zien we aan de knijpers,
want er zijn twee paar knijpers nodig
om het vast te houden.
Het is gerepareerd, draden opnieuw verbonden,
gestopt, een nieuwe lap erop.
Daarmee kan het hemd, als een metafoor,
ook iets weerspiegelen van ons eigen leven.
Hoe het leven soms zwaar kan zijn.
Ook wij lopen rafels en scheuren op in ons leven.
De een misschien meer dan de ander,
maar niemand ontkomt eraan.
Het ene kan gemakkelijk gestopt.
Het andere weer opnieuw met elkaar verbonden.
Maar soms kost het meer tijd.
Moet er met zorg een nieuw stuk op
of aangezet worden.

Dit levenshemd kan ook vragen oproepen,
als je denkt aan de dierbaren
die we vandaag gedenken.
Waar zaten de scheuren en rafels
in zijn of haar leven?
Wie heeft het gezien, geprobeerd te herstellen?
Wie kon en nam de tijd ervoor?

Als mensen zijn we kwetsbaar,
in onze relaties, de liefde
en verantwoording voor elkaar.
Het is ook mooi uitgebeeld
in de liturgische bloemschikking.
Als individu, maar ook gemeenschap
verbonden met elkaar door draden.
Maar we lopen scheuren en rafels op.
En de vraag is:
hoe gaan we daarmee om?
Want onze tijd vraagt nogal om perfectie.
Jong, gezond, successen behalen
in werk, studie.

Dan kan verdriet een last worden
waar we moeilijk mee om kunnen gaan.
Verdriet moet ook gauw weer over zijn
hoor ik vaak in mijn werk als predikant.
Of er is geen tijd voor verdriet.
Omdat je al snel in beslag wordt genomen
door de dagelijkse rompslomp van het leven.
Maar de Bijbelse woorden van Prediker
leren ons vanmorgen:
Dat alles zijn tijd heeft!
En je die tijd mag nemen,
om het leven te doorleven.

Ook de lezing uit het Bijbelboek Openbaring
geeft daarvoor hoop.
Johannes ziet in een visioen
dat het eens beter zal worden.
Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.
Waar God woont onder de mensen.
geen tranen, rouw en pijn.
Vaak wordt er dan vanuit gegaan
dat het is voor later,
maar ik denk dat we daar ook nu
al aan mogen werken.
God kan 'Licht' zijn voor mensen,
onder mensen wonen,
als we God toelaten in ons leven.
Ons realiseren
dat we elkaar als mensen,
maar ook God nodig hebben.
Want juist in onze kwetsbaarheid, gemis, verdriet,
mogen we de handen en voeten
van God zijn naar elkaar toe.

Zoals Jopie Huisman vanuit
liefde en bewogenheid het leven schilderde
van hen die het niet breed hadden,
om zo hun leven recht te doen,
zo mogen ook wij de rafels en de scheuren
van ons eigen leven,

die van onze overleden dierbaren,
maar ook die van anderen recht doen,
door er in Gods naam
voor elkaar te willen zijn.

In onze eigen kwetsbaarheid spreekt God ons aan:

Wijs elkaar niet af, wacht op elkaar,
wees elkaars helper in mijn Naam.

God wil er zijn voor ons,
bij Hem zijn onze overleden dierbaren geborgen,
mogen wij in Gods naam
er dan zijn voor elkaar.

Ik hoop dat het zo mag zijn.

Amen

Zingen: Lied 787, cantorij 1, allen 2 en 4